

Školní časopis

Únor 2025

Čtenářský klub

Obsah časopisu

Úvod

1. Rozhovor s panem školníkem

2. Jak se rodí spisovatel

3. Sportovní NEJ

4. Recept

5. Tvoření

6. Křížovka

7. Ilustrace k oblíbené knize

8. Vtipy

Závěr

Milí čtenáři,

právě se k vašim očím dostal školní časopis, který vznikl díky nadšení a nápadům malých redaktorů. Všichni, kteří navštěvují čtenářský klub ve školním roce 2024-2025, se na něm nějakou měrou podíleli. Vymýšleli obsah, vyhledávali informace z internetu, tvořili příběhy, křížovky, vedli rozhovory a tvořili vlastní ilustrace k oblíbeným knížkám. Jen díky jejich péči mohly vzniknout tyto stránky.

Přejeme Vám příjemné počtení!

Lucka, Verunka a Lili

Verča a Kamil

Viktorka a Rozárka

Denča a Katka

1. Rozhovor s panem školníkem Dušanem Košíkem

Jak dlouho už pracujete u nás ve škole?

Do této školy jsem nastoupil 1. srpna 1996, takže teď v srpnu to bude 29 roků, co pracuji tady ve škole.

Jak jste se k této práci dostal?

Dá se říct, že jsem se k této práci dostal docela náhodou. Možná víte, že pocházím ze Slovenska a mám manželku ze Skuhrova. Bydleli jsme nějaký čas na Slovensku, a pak jsme se rozhodli, že zkusíme štěstí tady v republice. Vrátili jsme se sem do Skuhrova a zrovna tady přede mnou končil školník pan Dudek. Bylo tu tedy volné místo se služebním bytem. V dubnu 1996 jsem se zúčastnil konkurzu, vedení školy mě vybralo a já jsem sem nastoupil.

Jak moc je práce školníka těžká?

Práce školníka se mi teď nezdá těžká. Ale když jsem sem nastupoval, tak se mi těžká zdála. Člověk musel vědět z každé profese něco. Dnes už všechno zvládám v pohodě.

Co všechno obnáší a kolik hodin denně pracujete?

Pracuji jako všichni ostatní, mám plný úvazek 8h a to i o prázdninách. Lidé si myslí, že školníci a paní uklízečky mají volno, ale nemají. Pro mě jsou nejnáročnější právě prázdniny, protože tam pracuji víc než 8 hodin. No a práce toho obnáší mnoho – v zimě odhrnování sněhu, posypání chodníků, od jara do podzimu sekání trávy, údržbářské práce od elektřiny až po vodu, na konci měsíce výkazy plynu a elektrické energie, také se dělají přípravy na revize.

Jak probíhá váš pracovní den?

Jsem vedoucí uklízeček. To znamená, že toho mám opravdu hodně, a můj pracovní den je každý trošičku jiný. V zimním období se moje pracovní doba skládá ze dvou částí: od 7h do 11h a od 12:30 do 17h. Ráno musím otevřít školu, zkontrolovat, jestli je zatopeno, popřípadě topení zregulovat, pak mám úklid tělocvičny, aby byla připravena na tělocviky. V létě se věnuji pracím, které jsou venku. Každý den mám

trochu jiný, ale vždy končím tím, že musím školu obejít, zkontrolovat elektrické spotřebiče, jestli jsou vypnuté a jestli jsou správně nastavená kamna, protože si s nimi bohužel některé děti hrají.

Co nejzajímavějšího jste ve škole opravoval?

Nejzajímavější, co jsem kdy opravoval, byl mikroskop. Rád také vzpomínám na přestavbu 1. stupně, kde se měnily lampy, vypínače i zářivky. Já mám střední odborné učiliště železniční a jsem vyučený elektromechanik, tak to pro mě byla práce z mého oboru.

Která třída vás v současnosti nejvíce zaměstnává?

V současné době si myslím, že jsou děti docela hodné, ale přesto mě více zaměstnávají děti z druhého stupně. Tady se občas něco vyskytne a musím to opravit. V každé třídě se najdou nějakí lumpíci, kteří něco provedou. Není to ale ve velkém rozsahu. Teď je to lepší, než to bylo.

Co vás na vaší práci nebaví?

Jednou za tři roky se musí udělat v rámci úklidu tělocvičny i mytí oken. To mě děsně nebaví. Okna se myjí zevnitř i zvenku. Venku musím na štafle. Už jsem dokonce i dvakrát spadl. Uvnitř zase musí být lešení, musíte dát všechny sítě dolů, paní uklízečka je vypere, a pak se zase věší zpátky. Je to náročné, hodně unavující a já to nemám rád.

Co máte naopak na své práci rád?

Nejradši mám rozmanitost své práce. Není to jako ve fabrice někde u pásu, je to od každé práce trochu. Musím toho umět hodně. Ale jak říkám, je to různorodé a to mě baví. Také mám rád to, že mám flexibilní pracovní dobu. Když se mi třeba do nějaké práce nechce v pátek, tak si ji klidně udělám v sobotu. Můžu si skočit na nákup, na poštu, jen si tu práci posunu. Třeba o prázdninách, když je ošklivě, tak si naplánuji práci od rána až do večera. Druhý den, když je zase hezky, tak končím v poledne a to je ta flexibilita pracovní doby.

Co byste vzkázal našim čtenářům – žákům naší školy?

Hlavně bych vám všem do roku 2025 popřál hodně zdraví, štěstí, pohody, ať se vám vše daří a máte dobré výsledky v učení. Deváťákům bych popřál, ať jim dopadnou dobře přijímací zkoušky a ať se dostanou na vysněné školy. Budte na sebe hodní a nepřidělávejte mi práci!

Děkujeme za rozhovor.

2. Jak se rodí budoucí spisovatelky

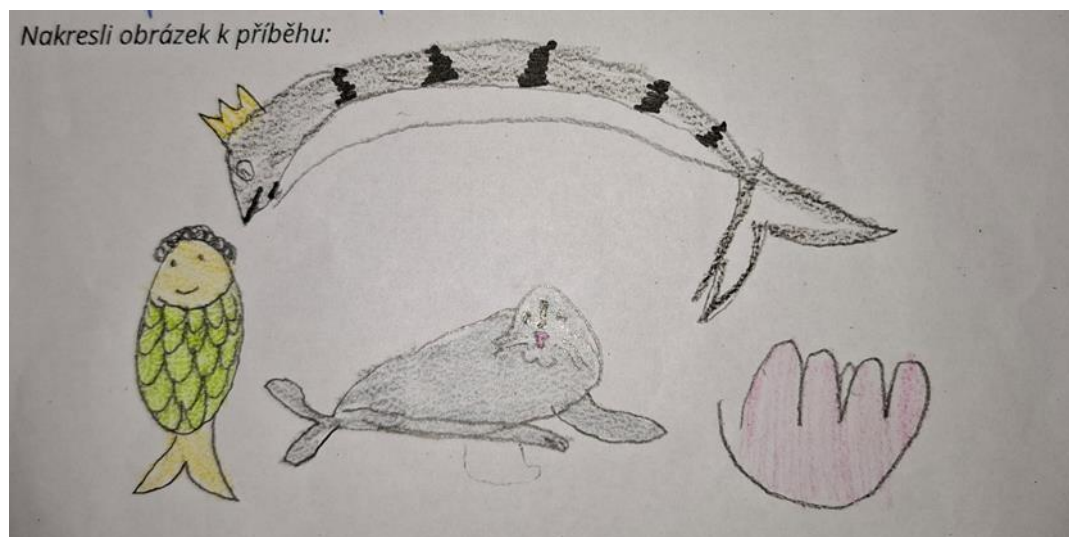
Ve čtvrtém ročníku během českého jazyka dostali žáci úkol dopsat příběh podle svojí fantazie. Tento nelehký úkol splnily i dvě naše „redaktorky“ – Verča a Viktorka. Po přečtení jejich vyprávění uvidíte, že se nám pravděpodobně rodí nové spisovatelky.

Lachtan Luka a ztracená mušle

V chladných vodách oceánu poblíž ledových útesů žil lachtan jménem Luka. Luka byl známý tím, že měl sbírku nejkrásnějších mušlí z celého pobřeží. Jeho nejvzácnější poklad byla perleťová mušle, kterou našel jako malý lachtan. Nosil ji s sebou všude. Jednoho dne, když si hrál ve vlnách, si Luka všiml, že jeho oblíbená mušle zmizela. „Kde jen může být?“ zvolal zoufale. Okamžitě začal prohledávat pobřeží, ale mušle nikde. Na písku však objevil podivné stopy. Byly malé, pichlavé a vedly přímo do vody. Luka stopy sledoval až na dno oceánu. Cestou potkal starého kraba, který mu pověděl: „Viděl jsem někoho s tvou mušlí. Šel směrem k mořskému vraku.! Luka poděkoval a plaval dál. Když dorazil

k vraku, zaslechl tiché šplouchání a zahlédl s tím něčeho, co se hýbalo uvnitř. **(konec původního příběhu)**

Luka připlaval ještě blíže. Co když se mu podaří zloděje zahlédnout? Zevnitř však vycházel odporný smrad, páchlo to po shnilých řasách a plísni. Luka musel odplavat trochu dál, aby se mohl nadechnout čerstvého vzduchu. Když se však vrátil k vraku, zloději už byl pryč. Z vraku se však ozývalo volání o pomoc. Luka zadržel dech a vplul dovnitř. V řetězech tam byla zamotaná malá rybička. Luka jí honem rozmotal, popadl a plaval pryč, protože už mu docházel dech. Venku se rybička vymanila z Lukova sevření a představila se: „Jmenuji se Šupinka a pocházím z království kosatky Viktorie. Měla jsem být její oběd, ale utekla jsem. A když jsem se schovávala, tak jsem zaslechla jejich plán sebrat ti mušli. Plavala jsem tě varovat, ale zamotala jsem se do řetězů. Naštěstí, když se Kornelius, tak se jmenuje ten zloděj, schoval ve vraku, mušle mu spadla mezi řetězy. Neměl však čas mušli vylovit, protože jsi připlaval ty.“ „Já jsem Luka,“ představil se Luka a rozhodl: „Jdu pro mušli a ty tady zatím hlídej!“ „Dobře,“ přikývla Šupinka a postavila se před vrak. Luka zatím vplul do vraku. Uchopil jeden řetěz do tlamy a tahal, dokud se řetěz neodmotal. Tak to to udělal i s ostatními řetězy. Pod hromadou řetězů se leskla jeho nejhezčí mušle. Byla sice trochu špinavá, ale když jí otřel ploutví, byla zase hezky lesklá. Vyplul ven a první, co udělal, tak objal Šupinku. „Odted' jsi moje nejlepší kamarádka,“ řekl jí. „A ty jsi můj nejlepší kamarád,“ odvětila Šupinka a přitiskla se k Lukovi ještě víc.

Veronika Mikušová

Vlček Nanu a ztracený Měsíc

Na zasněžených pláních Arktidy se vlčí smečka každou noc scházela na kopci, aby sledovala jasný měsíc na obloze. Pro vlky byl měsíc symbolem síly a moudrosti. Jedné mrazivé noci však měsíc z oblohy zmizel. Nebylo po něm ani stopy. Celá smečka byla zmatená a plná strachu. „Musíme zjistit, co se stalo!“ zvolal starý vůdce smečky. Mladý vlček Nanu, který vždy snil o velkém dobrodružství, se přihlásil dobrovolně. „Já měsíc najdu a vrátím ho na oblohu.“ Nanu vyrazil na cestu a cestou se setkal s různými obyvateli tundry. Moudrá sova mu poradila, aby se podíval na sever k polární záři, protože tam se skrývá mnoho tajemství. Starý Sob mu zase řekl, že slyšel podivné zvuky v Ledovém kaňonu. Nakonec Nanu dorazil na místo, kde polární záře tančila nejjasněji. Všiml si velkého kusu ledu, který zářil podivným světlem. Když se přiblížil, zjistil, že v ledu je zamrzlé něco kulatého a jasného - mohl to být ztracený Měsíc? **(konec původního příběhu)**

Byla to hvězda, která spadla z oblohy a zamrzla v kusu ledu. Nanu dýchal svůj teplý dech na kus ledu a rozmrazil hvězdičku, která byla celá studená a třásla se. Nanu dýchal dál a za chvíli bylo Hvězdě teplo. Nanu dal hvězdě svůj kožíšek, aby zase neumrzla. Hvězda poděkovala a řekla mu: „Splním ti jedno přání za to, že jsi mě zachránil.“ To Nanu hned využil, protože měl najít Měsíc. „Tak jaké to bude přání?“ zeptala se hvězda. Namu řekl: „Vrátíla bys měsíc zpátky nad Arktidu?“ „To jistě,“ řekla hvězda. Hvězda se tak rozzářila, že se na obloze objevil Měsíc. „Co se stalo? Hoří?“ řekl měsíc. „Kde jsi byl?“ řekla hvězda. „Byl jsem u holiče. Moje záře byla už moc silná, potřebovala oholit.“ „Vrať se nad Arktidu. Hledají tě tam vlci. Bojí sebe z tebe.“ řekla hvězda. „Už jdu,“ řekl Měsíc. „Děkuji ti, hvězdo,“ řekl Nanu. „Já tobě taky,“ řekla hvězda. Rozloučili se a hvězda zmizela. Zamávala mu v oblacích a zase zářila s ostatními hvězdami. Když se Nanu vrátil na Arktidu, vlci mu poděkovali. Nanu vlkům vyprávěl, že potkal hvězdičku, kterou zachránil a ta mu splnila jedno přání. „A co sis přál?“ zeptali se vlci. „No přeci Měsíc! Byl u holiče.“ „Hele měsíc,“ volali vlci. Vlčí smečka byla pyšná, že Nanu zvládl najít Měsíc. A tak už se vlci nebojí. Jednou za čas si Měsíc dojde k holiči, ale vlci už se nepolekají, protože věří, že se Měsíc zase vrátí. Ale co hvězda? Ta si spokojeně svítila na nebi. A tak se na Arktidě měli všichni dobře.

Nakresli obrázek k příběhu:

Viktorka Hradecká

3. Sportovní NEJ z 1. stupně

Část naší redakce zpovídala paní učitelku Petru Čáповou. Děti zajímalo, jakých sportovních výkonů dosahují jejich spolužáci z 1. stupně. Vybrali společně s paní učitelkou 3 disciplíny a podle výsledků společně vyhledali nejlepší „běžce a skokany“.

Sprint 60 m

Kluci

- 1.místo Tomáš Němeček 10, 0 s. 4.tř.
- 2.místo Ondřej Kárník 10, 10 s. 4.tř.
- 3.místo Richard Chudý 10, 40 s. 3.tř.

Holky

- 1.místo Josefína Jičínská 10, 40 s. 3.tř.
- 2.místo Marie Pohlová 10, 9 s. 4.tř.
- 3.místo Sofie Davidová 11, 0 s. 3.tř.

Skok z místa

Kluci

1.místo Adam Chaloupka 1, 74 m. 4.tř.

2.místo Matyáš Knap 1, 69 m. 5.tř.

3.místo Tomáš Němeček 1, 69 m. 4.tř.

Holky

1.místo Sofie Davidová 1, 67 m. 3.tř.

2.místo Karolína Pohlová 1, 61 m. 4.tř

3.místo Elizabeth Mrštná 1.tř. a Anežka Ehlová 2.tř.

Běh na 500m (Emil)

Kluci

1. a 2. místo Adam Chaloupka 4.tř., Richard Chudý 3tř. 2min 5s

3.místo Oliver Drašnar 5.tř. 2min 12s

Holky

1.místo Anastasia Akimova 5.tř, 2min 27s

2.místo Josefína Jičínská 3.tř., 2min 27s

3.místo Marie Pohlová 4.tř. 2min 38s

4. Recept na zdravé mlsání

Ovocné kůže

Ovocné kůže jsou zdravá dobrota, kterou si může doma připravit každý z nás. Základem je zralé ovoce. Ovoce ve formě těchto ovocných placek (kůží, pergamenů – každý jim říká jinak) si zachovává většinu svých živin i vitamínů. Doba přípravy 30 minut.

Suroviny

zralé i přezrálé ovoce (jahody, maliny, ostružiny, broskve, švestky, jablka aj.)

Postup přípravy

1. Ovoce přebereme, očistíme, vykrojíme nejedlé části, popř. větší ovoce pokrájíme a v mixéru ho rozmixujeme na pyré husté tak, aby to náš mixér zvládl. Snažíme se tvrdé ovoce (jablka apod.) moc nepodlévat vodou, kterou pak z ovoce stejně musíme sušením odstranit. Drobné ovoce jde rozmixovat velmi lehce a snadno.
2. Pyré usušíme v troubě nebo v sušičce. Pro sušení v sušičce je potřeba mít do sušičky plata plná, bez síta. Pokud je sušička nemá, stačí podle klasických plat se sítem vystříhnout a vložit pečicí papír. Naše sušička tuto možnost má.
3. Před rozetřením pyré plato zlehka otřeme papírovým ubrouskem pomaštěným olejem, aby se schnoucí kůže k platu nepřilepila. Na připravené plato rozetřeme pyré ve vrstvě asi 4 mm. Sušičku zapneme na 40-45 °C a kůže necháme usušit, Trvá to asi 9-10 hodin, přibližně v půli plata přehodíme (spodní posuneme nahoru a vrchní dolů).
4. Pro sušení v troubě si připravíme několik plechů na pečení a vyložíme je pečicím papírem. Rozmixované pyré na plechy rozetřeme ve vrstvě silné asi 4 mm.
5. Naskládáme je do trouby, zapneme horkovzduch na 30-40 °C, maličko pootevřeme dvířka, aby mohla odcházet vlhkost, a takto necháme placky usušit.
6. Placky jsou suché, když na dotek přestanou lepit. Neměly by se ale lámat, to jsou už přesušené. Usušené kůže z podkladu opatrně sloupneme a pokrájíme na menší kusy. Ty pak můžeme svinout do ruliček, a je-li třeba, převázat je provázkem.

7. Skladujeme v chladnu a temnu zabalené tak, aby k nim nemohli moli. Ideální skladování je ve vzduchotěsné nádobě. Ty naše jsou stočené do ruliček a takto zavakuované v pevném sáčku.

8. Dosladit kyselější ovoce můžeme třeba rozmixováním ovoce spolu s přezrálým banánem, nebo rozinkami, sušenými datlemi, trochou javorového sirupu, nemusí to být vždy jen cukr.

Rozárka Moravcová

5. Nápad na tvoření – „Sněhuláci ze starých ponožek“

Připravíme si:

- ponožky
- náplň (pohanku, rýži, hrášek, čočku...)
- gumičky
- bavlnku či provázek
- na oči filc či knoflíky, nůžky, šicí potřeby, lepidlo nebo tavnou pistoli

Pro tělo sněhuláka si připravíme bílou ponožku. Ustříhneme pouze polovinu ponožky a naplníme ji např. rýží. Horní okraj zajistíme gumičkou. Z barevné ponožky vystříhneme střed chodidla, odstříhneme patu a špičku. Vystřiženou část použijeme jako "košili".

Košili upevníme provázkem. Čím více provázek utáhneme, tím více nám vznikne efekt sněhových koulí.

Ze zbytku ponožky vyrobíme čepici tak, že pouze svážeme horní okraj. Oči a nos vystříhneme z filcu a nalepíme lepidlem nebo tavnou pistolí. Nebo můžeme místo filcu našít knoflíky.

Veronika Mikušová

6. Křížovka

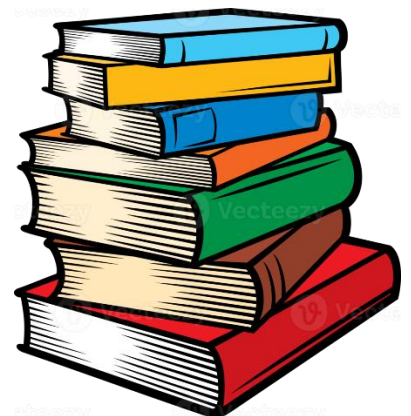
A teď trochu zábavy!

Zajímavou doplňovačku si pro čtenáře našeho časopisu připravila Viktorka Hradecká s Kamilem Sedláčkem.

1. Mořský živočich s klepety
2. Menší kůň
3. Má dlouhé uši a kulaté bobky
4. Má dlouhý krk a žije v Africe
5. Čtyřnohý plaz s obrovskou tlamou
6. Skáče a kuňká
7. V zimě spí a má bodliny
8. Má parohy a žije v lese
9. Šíká se o ní, že je mazaná
10. Štěně je velmi.....
11. Dospělý samec prasete divokého
12. Spí hlavou dolů
13. Plaz s dlouhým tělem bez končetin
14. Samice prasete
15. Nejedovatý had v ČR
16. Co má orel na nohách
17. Velká žába s bradavicemi

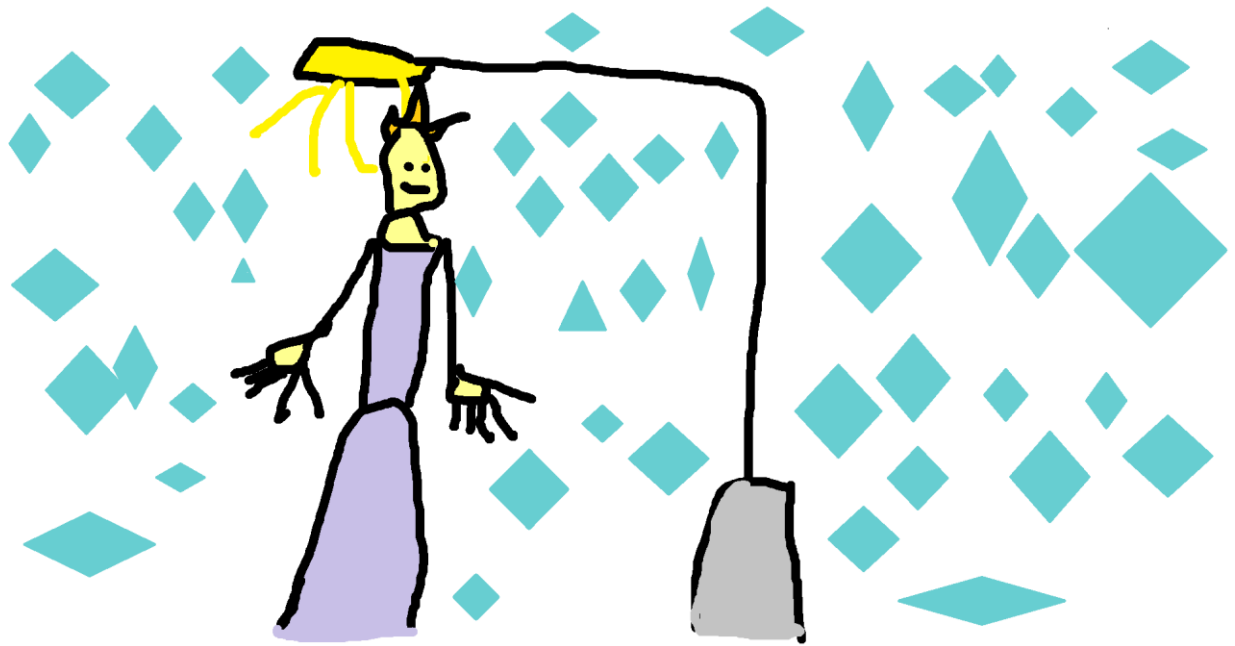
7. Ilustrace k oblíbené knize

Všichni žáci, kteří navštěvují čtenářský klub, milují knížky. Dostane se jim do rukou nepřeberné množství titulů. Aby taková kniha upoutala už na první pohled, musí dobrou práci odvést i ilustrátor. V tomto příspěvku si někteří členové redakčního týmu vybrali svoji momentálně nejoblíbenější knihu a pokusili se vžít do role jejího ilustrátora. Obrázky tvořili v kreslícím programu na školních tabletech.

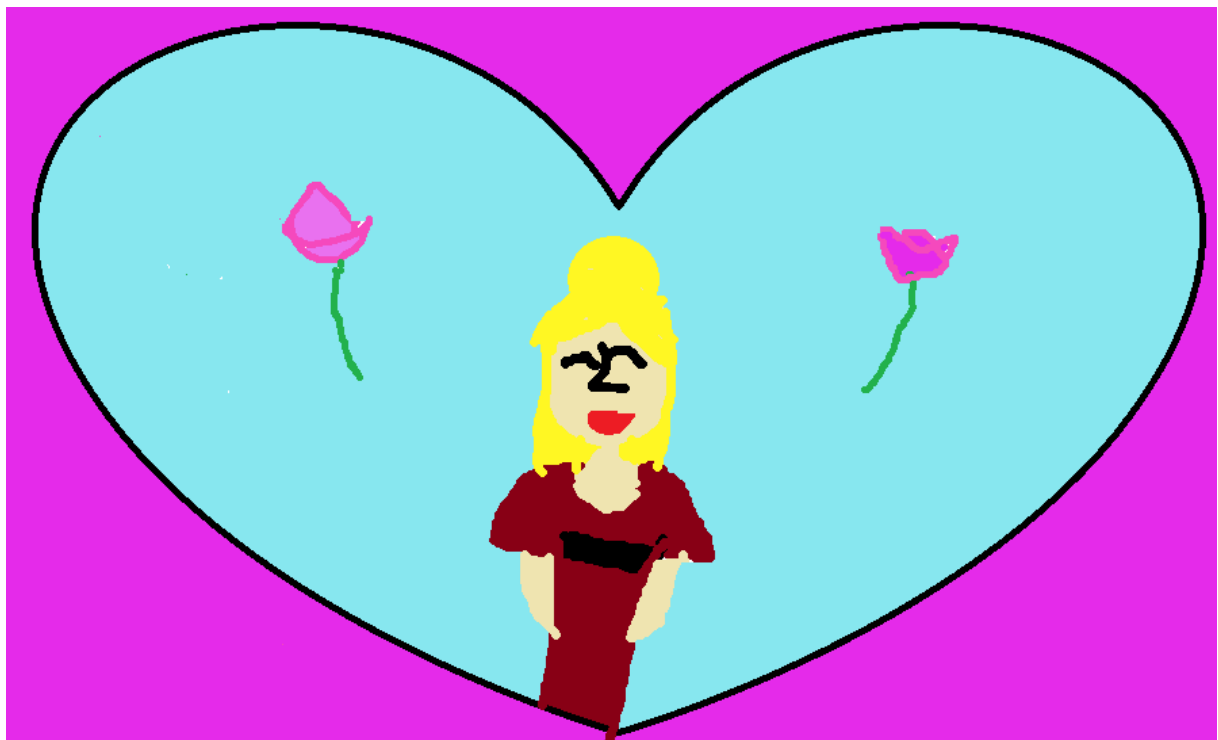
„Babička drsňačka znovu v akci“– David Walliams

ilustrace: Kamil Sedláček

„Princezna v utajení“– Connie Glynnová

ilustrace: Veronika Mikušová

„Dalajlamova kočka“ – David Michie

ilustrace: Lucie Popová

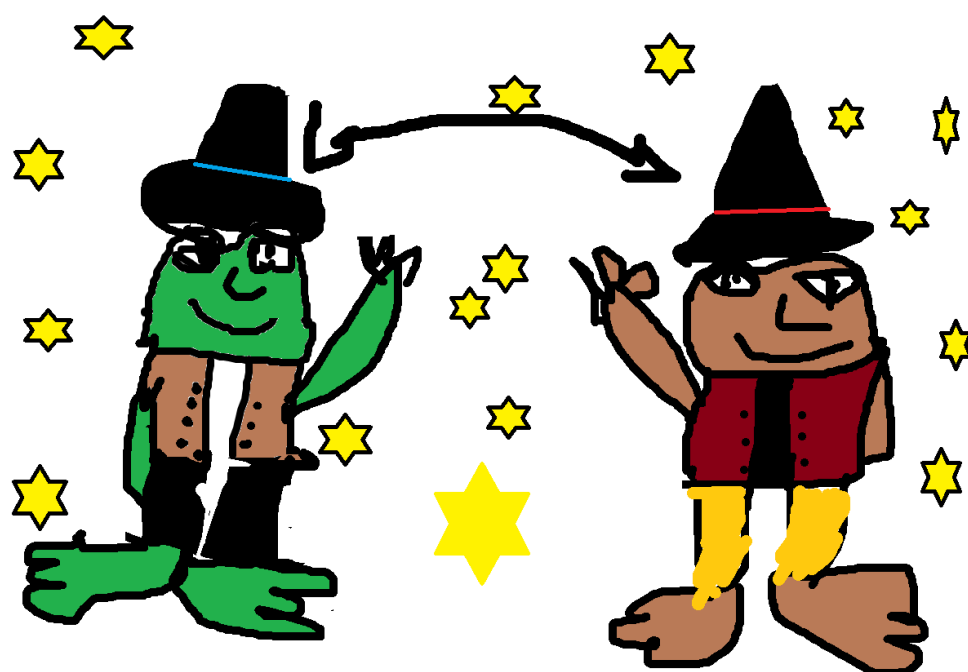
„Můj nejhorší školní rok“ – James Patterson

ilustrace: Veronika Šintáková

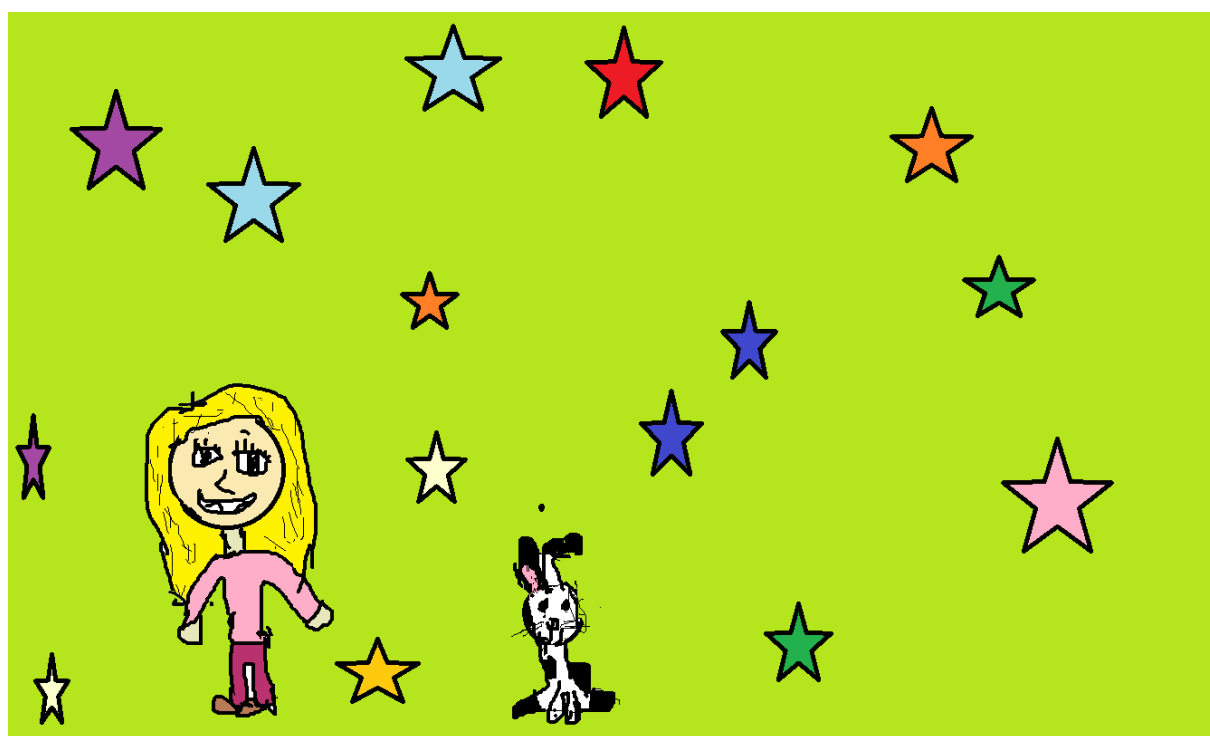
„Kvak a Žbluňk jsou kamarádi“ – Arnold Lobel

ilustrace: Liliana Vernerová

„Osamělý králíček“ - Jill Hucklesby

ilustrace: Viktorka Hradecká

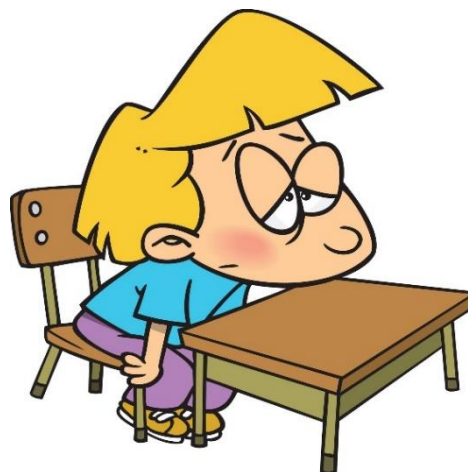
8. Vtipy

Pepíčku, učil ses vůbec?

Ano.

A proč máš tedy v domácím úkolu tolik chyb?

Protože chybami se člověk učí.

Tak co, Pepíčku, jaký je ten váš nový pan učitel?

Hodný a hrozně zbožný, tatínku.

Zbožný? Jak to?

No, při každé mé odpovědi obrací hlavu k nebi a říká: Pane Bože, pane Bože!

Pepíček s dědečkem jdou po parku a proti nim jde Pepíčková třídní učitelka.

Honem se schovej, Pepíčku, ať tě nevidí, když jsi dnes nebyl ve škole.

Honem se schovej ty, dědečku, vždyť jsem nebyl ve škole, protože jsem ti byl na pohřbu.

Lili Vernerová a Veronika Šintáková

Závěrem

Přesto, že v letošním roce dochází do čtenářského klubu jen 8 žáků, dokázali pro naše čtenáře vytvořit školní časopis. Pracovali pilně a já jim za jejich práci a elán děkuji.

Vedoucí čtenářského klubu Mgr. Kateřina Hvězdová